

СНЕЖАНА АНА САВИЋ

Пише:
Снежана Ана
Савић
• Торонто •

НАСТАНИЋУ БЕЗИМЕНУ РЕКУ

Као кеса на врху дрвета,
неприпадајућа и празна,
ветром случаја нанесена
у кукавичје гнездо послата
збуњеним временом сам распета
ко злочин слободом осуђена.

На пар дана само рај пчелама,
ко брезин полен вејем нечујна.
Златним прахом мимозиног зрња
лептирима у крила засута,
омркла, од поноћи црња
влажим расквашених погледа
облаком урамљена ко кошута,
очију препуних несанога трња.

Десих се уз неслућени трзај
ко светло зарасло у сећања,
носталгичан ритам посивелог сјаја
немарношћу судбе
угашена пре искрења
крај сам с много почетака ,
нар напрс'о од коштица покушаја

да не волим и забраним
све што се љубав каже,
да пронађем шкољку где
живи бисер гарав ко заборав
да верујем када неко лаже
и настаним безимену реку,
кућу воденог пешака мрава,
да не будем храна
стихождеру у подземном свету
рутинских пирова и лаких превара.

СРЕЋА

Тражим је у жилици склупчаног листа
под дрветом ко Жуле кад чува кућу ,
на веранди дома тек венчаних глиста
у ветровој шетњи по врбовом прућу.
Тражим у вожњи летећих возова
Под плавим ледом да'л је бела,
У чвору железничких прагова
Под сводом напуштених тунела .
Тражим је у устима гладног мајдана
у чешљевима рибљих крљушти
под камењем морских калдрма
у строфи песме кад багрем шушти.
Тражим је у ветровим меховима
у капи кише што се сунцу смеје
слутим је у његовим стиховима
ако каже воли ме , ето ту је.

КАД ИЗГУБИШ ПРИЈАТЕЉА

Кад пријатеља нестане
као да ти увену крила,
не точи време у дане
све ко да је игра била.
Кад изгубиш анђела чувара,
Расплићеш косу од жалости.
Сећања ти препуна кошара
успомена из прошлости.
Кад нестане пријатеља
као да измешају старе карте.
Нова игра већ почела,
губици се не смеју да памте.

Рођена сам 1959 у Београду где сам завршила основну школу, Осму Београдску гимназију и Економски факултет.

У осмом разреду основне школе сам освојила прво место на "Мајској јесничкој шифафеји"- манифестацији где су учествовале све београдске основне школе.

Била сам зајослена у УЛУСУ-Удружењу Ликовних Уметника Србије (Павиљон Цвијета Зузорић на Калемегдану) до 2000 године.

Од 2000 године живим у Торонту где настављам са усавршавањем на пољу рачуноводства -CGA, радим пуно радно време као рачуновођа али се од тада интензивно, паралелно бавим Рефлекологијом где сам од прошле године посылала инструктор рефлексологије за стипендија, шаке и уши. Однедавно сам у Управном Одбору РАС (канадске асоцијације рефлексологија)

Бавим се сликањем византијских икона оригиналном техником (јајчаном шемјером)

Од 2009 сам члан Песничког Удружења "Десанка Максимовић" од 2010 сам члан и Српске Академије за културу у Торонту.

После паузе од 30 година поново почињем да пишем, а за јесму «НЕ ОДАЈ МЕ» прошле године сам на конкурс «Сазвежђа»-Удружења јесника у дијаспори у Београду освојила прво место.

Такође сам на Београдском Сајму Књија прошле, 2010 на шангу јесника из дијаспоре промовисала своју прву збирку јесами ОВДЕ ЈЕ ТАМО.

МАГНОЛИЈА

Набујала пупољцима, као топла
дојиља
јутрос једна магнолија храни
нектаром
мале цветове, своје ружичасте бебе.
Овог Маја је другачија.
Мирише на мене кад волим,
кад сам каменчић у твојој ципели
што се никад не показује, а ту је,
под стопалом твојим.

Подаје се она разиграним ножицама
власница трезора лешника.
Одморите је залуталим мислима
и уморним крилима,
метропола ужурбаним мравима.

Овог пролећа је бујнија јер је волео
прошле јесени господар ветрова
и корена љубави тајних светова.
Дише као ја кад сам ти трешњина
коштица
под непцима и камиља леђа са
престолом
за тебе, мог Бедуина који носи товар
распарених паралела да никад загрле
своја рамена
и лотосом саставе табане у сед
спокоја,

Магнолија распламсалих цветних
грана,
ветрићима нова мама.
У сваком листу удомила стих о нама
да их читам док сам сама,
до следећег цветања и нашег срастања.

ОДУСТАНИ

Проклета жељо да узмеш туђе
Проклета туго што си сам
Проклета мисли кад у срце уђеш:
Отећу ал своје да не дам.
Шта је то нечије а шта твоје ?
Ко ти га када у посад даде ?
Трајеш откуцаје што небеса броје .
Хоћеш немогуће, без накнаде..
Ко данас зна шта и зашто каже ?
Ко ти себе може и како дати ?
Зар красти мораш да те неко лаже ?
Где је истина, када ћеш знати ?
Што вашариш пометене дворе
и прљаш душу своју чисту
Они први за своје увек се боре
Ти грабиш половину само, и не исту.

Ишту ко цело за тебе, од прва
И све што се добија наклоном Богу
Одустани, правда се сама чува
Проклета бити нећу и не могу.

ЗЕМЉА

У земљи мачје око и брк
Копито краве и рог јелена
Седеф шкољке и кошутин трк
Будилник без казаљке и времена.

У земљи лава у праху
и змија што пресвлачи хаљине.
Козорог на челу врха у страху
како брстити тешке зиме

У земљи млечика модрим млеко
Доји уста сувих мрава
У њој се купа река с косом меком
Пуном риба сребрних глава.

И креста петла ,лепет крила
И шум пахуље са стазе без трага
И тутањ стрмоглавог слапа:
Све чува земља ко мапа
закопаног блага.

И песме моје , перле глинене
једном красиће секвоје безвремене
тад земља сунцу риме шаптаће
закићена чичком изниклим из
мене.

ДА ЛИ ДА СЕ БУДИМ

Чудан сан снивам већ одавно
Скоро ево, деценија има
Ко на јави гледам и лежим усправно,
окренута себи кад причам другима.
Неко чудно време још чудније место.
Први пут сад видим бубашвабу,
миша.

Сањам спавам, ал уздахнем често
у земљи пенија и горких слаткиша.
Често главу под пазухом носим
Имам све; ко кућа сам без врата,
чим се стидех пре, сада се поносим
богата сам, ал расте камата.
По подне је спавам а даље се чудим
што ко пиле трчим око свога пања,
шта ће самном бити, да ли да се
будим?
Ко ће песме моје за мене да сања ?

ДА НИЈЕ

Да није љубави
никад ништа
не бих знала О себи
и ко си ми ти.

Да није стихова
никад не бих
писала о нама.

Да није тајна
ово што се дешава
нико читао не би
о теби
у мојим песмама.

МОЈА СЕНА

И ко сам и одакле пресађена
куда, докле и како овако?
Зна ли то рођена моја сена,
брже бити ил' не бити полако?
Живот ми ко глуви добошар.
Песме одељаних мисли иверја,
где је мој рат а где смирај,
ћути а зна све, моја сена.
Нит жури и неће да чека
Ништа не каже само иде,
увек ту а стварно далека
не за све очи да је виде.
А од кад јој једна
приђе још дужа и јача ,
то друштво доби моја сена
сад у пару срећно корача,
питања више изгледа нема.